

IZJAVA MILANA D. MILETIĆA
učesnika u probegu logora
Crveni Krst, 12. II 1942. g.

Obradio Božica Branke,
spoljni saradnik Narodnog
muzeya Niš,
Krtić Vlastimir, steno-
daktilograf

IZJAVA MILANA MILETIĆA

MILAN MILETIĆ, iz Svetozarova, preživeli logoraš logora "12. februar", na Crvenom Krstu u Nišu, iz Svetozarova, opisuje svoj život u logoru u Nišu.

Moј dolazak u koncentracioni logor u Nišu; Zarobljen sam od strane četnika Koste Peđanca 10. novembra 1941. godine u Jagodini. Ja sam bio sa drugom BRANISLAVOM JOVANOVIĆEM u momentu zarobljavanja. Ispisano vreme smo proveli u zatvoru kod četnika i Kadićevaca. Kako smo već tako bili, četnici i Kadićevci, kao sluge Nemaca, predali su nas Nemcima, jer je za svakog zarobljenog partizana prizana kao nagrada od po 3.000 dinara. Predali su nas od njihoveg zatvora sloglasnom nemačkom slugi Karlu u Čupriji, gde su nas saestili u takozvanom "Martiševskom podrumu". Podrum se sastojao iz dva odeljenja: veliki i mali zatvor. U velikom zatvoru nalazili su se partizani u iztrazi i mučenju, u malom osudjeni na smrt, gde je sloglasni Karlo i MIKA PEŠIĆ bili izvršni organi. Po dolasku u mali zatvor odmah sam našao na svoje drugove MIODRAGA STANOJEVIĆA I VIROJA ŽARIĆA, kao najmlađe partizane beličkog odreda. Stariji partizani bili su oborenih glava i o nečemu razmišljali, dok pomenuta dva druga - mlada - bili su raspoloženi i vesela lica. Ja kao stariji epomeno sam ih šta treba da radimo kaša smo osudjeni na smrt. Oba dvojica su mi jednoveremeno odgovorili: valjda nećemo tražiti milost od fašista. Muke, batine i maltretiranja su se redjela svakog 2 časa od strane sloglasnog Karla i MIKE PEŠIĆA. Izmedju nas dvadesetero nalazila se i jedna mlada - hrabra devojka sa koju mislim da se zvale MIKA ŠKIĆ, iz Čuprije, koja nam je uvek govorila: ne bojte se drugovi, biće slobode i poće nas. *Škić*

Otvorao je 1. decembar, hladan zimski dan. Na naše veliko iznenađenje, posmatrajući kroz male prozore, sa kreveta koji su bili u sobama na drugom spratu, videli smo voj-

Obradio Nožica Branko,

spoljni saradnik Narodnog

muzeja Niš,

Izjava MILANA D. MILETIĆA učesnika u proboju logora Crveni Krst, 12. II 1942.g.

Život u malom zatvoru je tekao normalno. Vojvodu Blaška dočekali su nekakvi Nemači viših činova i brzo su izdavali naređenja. Začuo se topot nemačkih šinski stepenica na podrumu, a zatim MILAN MILETIĆ, iz Svetozareva, preživeli logoraša logora "12. februar", na Crvenom Krstu u Nišu, iz Svetozareva, opisuje svoj život u logoru u Nišu.

Moje dolazak u koncentracioni logor u Nišu: Zarobljen sam od strane četnika Koste Pećanca 10. novembra 1941. godine u Jagodini. Ja sam bio sa drugom BRANISLAVOM JOVANOVIĆEM u momentu zarobljavanja. Izvesno vreme smo proveli u zatvoru kod četnika i Nedićevaca. Kako smo već tamo bili, četnici i Nedićevci, kao sluge Nemaca, predali su nas Nemcima, jer je za svakog zarobljenog partizana primana kao nagrada od po 3.000 dinara. Predali su nas od njihovog zatvora zloglasnom nemačkom slugi Karlu u Čupriji, gde su nas smestili u takozvanom "Martiničskom podrumu". Podrum se sastojao iz dva odeljenja: veliki i mali zatvor. U velikom zatvoru nalazili su se partizani u istrazi i mučenju, u malom osuđeni na smrt, gde je zloglasni Karlo i MIKA PEŠIĆ bili izvršni organi. Po dolasku u mali zatvor odmah sam našao na svoje drugove MIODRAGA STANOJEVIĆA I VIDOJA ZARIĆA, kao najmlađe partizane beličkog odreda. Stariji partizani bili su oborenih glava i o nečemu razmišljali, dok pomenuta dva druga - mlada - bili su raspoloženi i vesela lica. Ja kao stariji opomenuo sam ih šta treba da radimo kada smo osuđeni na smrt. Oba dvojica su mi jednovremeno odgovorili: valjda nećemo tražiti milost od fašizma. Muke, batine i maltretiranja su se redjale svakog 24 časa od strane zloglasnog Karla i MIKE PEŠIĆA. Između nas dvadesetoro nalazila se i jedna mlada - hrabra devojkica za koju mislim da se zvala MICA ČEKIĆ, iz Čuprije, koja nam je uvek govorila: ne bojte se drugovi, biće slobode i posle nas.

Ogvanuo je 1. decembar, hladan zimski dan. Na naše veliko iznenadjenje, posmatrajući kroz male prozore, sa kreveta koji su bili u sobama na drugom spratu, videli smo voj-

- 2 -

sku sa čudnom uniformom, velikim šubarama na glavi, sa kićankama, a na čelu "mrtvačka glava". Pred njima se nalazio čovek u istoj uniformi za koga smo kasnije doznali da je to vojvoda Bjaško. Život u malom zatvoru je tekao normalno. Vojvodu Bjaška dočekali su nekakvi Nemci viših činova i brzo su izdavali naredjenja. Začuo se topot nemačkih čizmi stepenicama prema podrumu, a zatim žagor veselih ljudi. Svi iz velikog zatvora pušteni su i postrojeni ispred nas. K Vojvoda BLAŠKO održao im je govor koji nismo čuli. Jedan je između njih uzviknuo "Haj Hitler". Po završenoj svečanosti vojvoda BLAŠKO je sve ove zatvorenike odveo u četnike.

Po dolasku u sobu broj 14 satekli smo jednu grupu ljudi, koji su život u malom zatvoru postajao je sve zabrinjavajućiji. Celu noć smo razmišljali kako da se spasimo iz zatvora smrti. Sutradan naše misli je prekinuo glas MIKE PEŠICA. "Straža napred", čuli su se koraci nemačkih vojnika, teška vrata smrti se otvoriše i na vratima se prvi pojavi zloglasni nemački sluga MILAN ČARDAŠ sa lancima preko ramena. Pored MILANA nalazio se KARLO I MIKA PEŠIĆ, koji nas je i vezao. Karlo je izdao naredjenje: "izlazak iz podruma" smrti, ali je naredio da i svoje stvari iznesemo. Odmah po izlasku iz podruma videli smo gust kordon nemačkih stražara, sa svojim automatskim oružjem. Svih 20 drugova bili smo vezani jedan za drugoga, a ispred nas se nalazila hrabra devojka MICA ČENIĆ, vezana je napred. Nemci su naredili izlazak na ulicu. Mnogi od drugova su bili oboreni glava, na šta se drugarica MICA okrenula i upozoravala drugove da se hragro gine, da je sloboda i pobjeda naša.

Stigli smo na železničku stanicu. Lanci sa kojima smo bili vezani nisu se videli iz naših ruku. Bolovi su bili neizdrživi. U vagonu je bilo mnogo snega i hladno. Drugovi su se stezali i stalno smo gledali da se oslobodimo lanaca. Drug iz naše grupe, zvani TILE, pronašao je jednu žicu u vagonu, zubima je napravio kalauz i sve katance je otvorio i oslobodio ruke. U vagonu je brzo nastala živost i raspoloženje da prilikom otvaranja i zastoja negde da se izvrši bekstvo. Pevale se pesme partizanske sve do Niša.

Nismo ni znali da se pored kočnice vagona nalazio ranja teških vrata začu se nalostivi glas "Achtung". Svi sašore-

MILAN ČARDAŠ, fašistički sluga koji je pošao da vrati lance iz Niša. Kada smo stigli na stanicu u Nišu, odmah je sluga Nemaca obavestio Nemce - prijatelje da smo se odvezali tako da su Nemci zatražili pojačanje. Nas 21-nog sprovodi 50 Nemaca u logor na Crvenom krstu.

Kada smo došli pred logor, videli smo: žice, zgrada, psi, gestapovci. Odmah pretres detaljan, batine, na vratima dvojica čekaju, udaraju, pseto - vučjak, pustili da davi, svakog ponaosob.

Po dolasku u sobu broj 14 zatekli smo jednu grupu ljudi, koji su ležali na malo slabe. Drugarica MICA je smeštena u drugoj sobi. Ona nam je kasnije proturala kadgod je mogla, po malo hrane. Kao kazna za nas, bilo je batinanje: Nemci su odmah došli kod nas i premlaćivali svakog od nas. Naredili su nam da stojimo, da ne smemo da legnemo niti da spavamo. To je bilo jedne noći, druge su opet došli i tukli nas, hrane nam nisu davali, slame takodje, niti smemo da se naslonimo jedan na drugog. Tako je to trajalo tri dana i tri noći. Četvrtog dana su nam dozvolili da sednemo. Sve do 7. januara 1942. godine, svake noći batine i bez hrane, sa malo tople vode.

7. januara vrata su se otvorila i mi smo, pod jakim stražom izašli napolje. Pravac nam nije bio poznat. Oterali su nas pored Nišave. Oterali su nas pored Nišave u jednu veliku zgradu, na četvrti sprat. Nas 20 i jedna drugarica ušli smo u jednu veliku salu. Pred nama se pojavilo nekoliko Nemaca viših oficira i saopšteno nam je da se nalazimo pred prekim sudom Nemačke. Proces je otpočeo ispitivanjem jednog po jednog. Sudjenje je trajalo od 7 ujutro do 17 časova. Na sudu su se svi hrabro držali, braneci jedan drugoga, sem nekog MIŠE i dva brata MILASINA I BELOG. U 17 časova presuda je čitana i svakom ponaosob je pitano. Izdajnik MIŠA i nekoliko kolebljivaca nisu osudjeni na smrt, samo na neke vremenske kazne, dok su svi ostali osudjeni na smrt. Ponovo nas zavezaše i vratiše u logor.

Po povratku sa sudjenja nisu nas odmah oterali u sobu 14, već nas zatvoriše u br. 12 (soba smrti). Prilikom otvaranja teških vrata začu se žalostivi glas "Ahtung". Svi zatvore-

nici u sobi stajahu u stavu mirno. A visoki mladi čovek, ble-
dog lica, nešto reče Nemcu na nemačkom. Vrata se za njim zatvo-
riše. Visoki mladić pridje nam i žalno reče: "Ja sam starešina
sobe, BJEGOVIĆ BRANKO - i nastavi - odakle ste, drugovi, iz ko-
ga odreda, imate li štogod od hrane. Kazali smo da imamo nešto.
On je od nas uzeo i podelio svima podjednako. Pored druga BRAN-
ka BJEGOVIĆA, upoznali smo nekog ^{BRU}ČURČIĆA, ŽIKU, DUŠANA TOMOVI-
ća i još neke druge koji igrali "mice".

Dani su nam tako prolazili. Objasnili smo drugo-
vima da je većina nas osudjena na smrt i da očekujemo izvrše-
nje. Na to drug BJEGOVIĆ promeni izraz lica i ućuta. Posle iz-
vesnog vremena dodje kod mene drug MIODRAG STANOJEVIĆ i reče mi
da je primljen u SKOJ. Tihim glasom odgovorio sam mu: "meni si
rekao i nikom više". On se veseo udalji. Tu sam tek video da Pa-
rtija i u ovakvim okolnostima živi u ljudima i radi. Jednoga
dana drug TILÉ mi reče: "hajde da bežimo". Mene sinu u glavi
želja da to isto učinim, ali istovremeno i saznanje da smo pod
jakom stražom, u zatvoru. On me odvede do prozora. Na prozoru
sa unutrašnje strane bio je katanac. On ga je kao i uvek vešto
otvorio i na njega stavio maramicu da se suši. Pokaza kroz pro-
zor pravac žica. Upitah ga: šta će biti ako vide da otvaramo
prozor. On preblede, zatvori prozor i kroz zube procedi: "Imaš
pravo". Jednoga dana leže pored mene drug TOMOVIĆ i zapita me
toliko samo da počne razgovor. Razgovor se vodio o prošlosti,
o borbi u jednom i drugom kraju, toliko samo koliko da se pro-
veravamo, jer je bilo opasnosti za provalu i izdaju. On me pre-
kide: šta misliš, kako da se odavde spasimo. Ja začutah, iako
sam znao da se on druži sa drugom BJEGOVIĆEM, ČURČIĆEM, ŽIKOM,
TOMOVIĆEM, i STANOJEVIĆEM i drugima koje nisam poznao, ali
za koje sam pretpostavljao da kontaktiraju sa ovim drugovima.
Sinu mi u glavi da su to ljudi, članovi Partije i da rade nešto
za dobro nas. Drug TOMOVIĆ reče: dobro, mi mislimo da bežimo,
znači, pristaješ da budeš u ovoj zaveri? Da, odgovorić kratko.
Onda, znaš, šta družite, ne leži više. Organizator je BRANKO BJE-
GOVIĆ. Od tvojih iz grupe stvaraj zaveru za bekstvo, razgova-
raj sa svakim po naosobno, - reče i udalji se, a uzgred mi doda-
ci da mu sutra uveče podnesem izveštaj o ovome.

Ostao sam sam da razmišljam dalje: dobro ide, a biće i bolje, bekstvo, sloboda, šuma, puška, rov, borba i o-slobodjenje. Ipak pristupio sam poslu. Moje misli prekide neki drug DJURČIĆ; "nešto si zbunjen", pita me. Ja ne odgovorih. Tihim glasom mi reče: čuvaj se ACE KOCKARIĆA, iz Kruševca. Ipak sam počeo sa poslom. Pridjem drugu STANOJEVIĆU i taman što sam počeo da mu pričam, on mi odgovori: ja sam dobio direktive, radi dalje. Zatim se uputih BRANI JOVANOVIĆU. Drug je odgovorio da se prima najtežeg posla, samo da se uspe. Svako, kome sam prišao od drugova, radovao je se. Prilaziš sam drugovima onako kako sam ja mogao i kako sam poznavao ljude, Recimo, sumnjivima nisam smeo da pridjem. Drugu TILLETU takodje nisam smeo iz razloga što je on to htio što pre i mogla nas je ta žurba i izdati.

Kada me je drug TOMOVIĆ drugog dana pitao kako ide, odgovorio sam da imam sigurno 10 drugova. Na to se on osmehnuo i zadovoljno odmahnuo rukom. Stalno sam bio u dodiru sa drugovima i stala nam je briga i razgovor bio taj o bekstvu o slobodi i o bolesnim drugovima i o celom logoru. I verovatno

RADE ZAVERENICI - RADE IZDAJNICI

Koliko smo mi bili organizovani, jaki, toliko nismo, jer smo dozvolili da nas pred slavom pobede izdaju izdajnici, kolebljivci, a to su MIŠA iz Čuprijske trupe, ACA, kockar iz Kruševca i dva brata MILAŠIN I BELI iz Čuprije. Imenovani izdajnici više puta su primećeni da nešto šuraju, da nešto pripremaju, ali u to vreme nismo imali vremena da to ispitujemo, niti smo bili baš sigurni.

KAKO IZGLEDA STVAR SPOLJA?

Na svakom uglu po jedan stražar. Na kapiji jedan stražar. Logor ogradjen bodljikavom žicom od dva reda, ali izdajnici su verovatno doturali Nemcima izveštaje i Nemci su stalno mučili jednog dečka zvanog ZEC, da bi verovatno štogod

saznanje od njega o zaveri. Jednog dana, uveče oko 20 časova, otvoriše se zatvorska vrata i u sobu upadoše nemački regruti da vide te zatvorenike za koje se govori da su komunisti, partizani, banditi. Odmah nastade mučenje i batinanje, kao i opklade između Nemaca ko će pre oboriti logoraša sa palicom. Drugovi se povijaju pod pendrecima, ali ćute. Drugoga dana negde oko 9 časova ujutru dodje kod mene drug STANOJEVIĆ I TILÉ, posedasmo jedan do drugog i počеше da me grde zašto sam igrao "mice" jer izgleda da ništa u tom momentu nisam razmišljao. U razgovoru drug STANOJEVIĆ mi reče da smo dobili još pet drugova iz naše grupe i drug STANOJEVIĆ mi reče da treba sutra da bude bekstvo (priprema za prvo bekstvo). Ugred mi nabaci da je raspored gotov: 10 drugova za stražaru, 5 za magacin, po dva na svakog stražara, kao i drugovi koji će da vezuju Nemce, ali da će se o tome naknadno detaljno javiti. Uveče, prilikom šetnje svaki od nas je zagledjivao svoga stražara, kako će ga najlakše savladati. U celokupnom tom našem radu, osmatranju i ispitivanju mogućnosti da sutradan savladamo stražare i ostalo uradimo, nismo ni primetili da izdajnici nisu među nama. Oni su toga dana primetili šta mi radimo i ciljamo i verovatno su otišli da izvesne Nemce. Odmah smo vraćeni u sobu. Nismo ni znali zbog čega. Noć smo proveli očekujući sutrašnji dan, znači, ostale je još malo pa da budemo na slobodi. Ali nije bilo tako. Vrata se ponovo otvoriše. Nemci upadoše kao zveri, isteraše nas sve napolje, udarajući nas po glavi i gde stignu (to je bilo ujutru). Odmah mi pade u oči da su drugi stražari i umesto jednoga, četvorica stoje. Pred vratima puško-mitraljez, postrojiše nas pozadi logora. Komandant Niša, sa pratiocima razgleda nas i objašnjava Komandantu logora nešto pokazujući na sumnjive partizane. Vratiliše nas u sobu i odmah nastade prava tiranija: mučenje, tuča, batinanje preko stola. Tražili su da izdamo zaverenike i njihovog vodju. Tada sam dobio bezbroj pendreka po glavi, telu. Mučenje je trajalo oko jedan sat. Tada sam video tog dečaka ZEKA u najtežim mukama. Glava mu je sva bila raskrvavljena, razlupana i pocrnela, oči su mu potpuno urasle u otok od batina. Tako da ga je uvek neko vodio do kible za nuždu. Sve smo muke podneli, ali zavera i zaverenici ostadoše u tajnosti. Na našu nesreću te noći nas ne pustiše napolje, a tada smo bili zakazali vreme za bekstvo. Mnogi od drugova su

onesposobljeni za napad i bekstva. Straža se u mnogome pojačala. Sutra uveče pustće nas ali pod jakom stražom. Tada sam primetio da je pred kapijom iskopan rov. Bilo mi je jasno da je tu postavljen teški mitraljez a na uglu klozeta puškomitraljez. Stražari sa puškama na gotovs bili su udaljeni od logoraša.

Za četiri-pet dana zavera ništa nije radila, samo što su izdajnici veselo šetali i nešto između sebe razgovarali. Tomović mi reče da se od zavere ne sme odustajati. Sutradan su doterali jednu grupu zarobljenika, njih 15. drugova. Brzo smo se upoznali. To je bila grupa VULETA VUKAŠINOVIĆA iz Kruševca, sa njegovim sinom RADEKOM VUKAŠINOVIĆEM. Uveče nas pustiše do klozeta. Bez odobrenja od BJEGOVIĆA hteo sam doznati šta misli čika VULE. Šetajući se pored njega, on me ponudi cigaretom i počeo me ispitivati. Koja je ono zgrada? ja mu rekoh da je to zgrada Fabrike duvana; druga zgrada služi za čuvanje i dresiranje pasa, a u njoj su smešteni Bugari. "Znate li koliko ima stražara u našem logoru? - pita Vule. Ja mu nešto rekoh u smanjenom broju. On kao za sebe reče: mnogo je nezgodno. "Ova čistina, ovaj sneg...", ali se brzo trže i okrete razgovor na drugo. U to narediše da udjemo u sobu. Odmah sam preko drugog Žike preneo Bjegoviću namere da i ČIKA VULE slično misli. Sutradan drug STANOJEVIĆ mi reče da je čika VULE u zaveri sa svih 15 drugova. Jedno veče oko 9 časova veče otvoriše se širom vrata i upadoše Nemci na čelu sa gefrajtorom i nešto progovoriše BJEGOVIĆU. Drug Bjegović zbunjeno pogleda u nas želeći nešto da kaže, ali ne mogaše. Nemač viknu strogo. BJEGOVIĆ kroz zube izgovori "osam od ovih osudjeni na smrt". Nemač počeo da viče na nemačkom brzo, brzo, smatrao sam da idemo na streljanje i pokušah da kažem "Pozdravite..." Još nisam ni izgovorio celu reč, palice počeo da padaju na mene. Ja i još neki drugovi bili smo spori u svlačenju. Nemač dohvati jednog po jednog i počeo nožem da seče ono malo odela. Batine preko stola počeo po golom telu. Teraše nas da brojimo, ali nismo stigli. Tada sam padao u nesvest. Speća što nisam imao donji već jer bi on bio umazan ne znajući od koga. Od nas osmoro ni jedan nije mogao da udje u sobu, već smo unošeni od drugova koji nisu tada tučeni. Osetio sam teške bolove u kičmi i zadnjem delu tela. Svukoh pantalone da bih video šta su malopre Nemci od mene napravili.

Neko me od drugova zapita kako se osećam i da li mogu da bežim a nisam ni primetio da je iza mojih leđa izdajnik MIŠA. Odgovorih: Može, još kako. "Sam^o ti tako spremaj i beži, pa ćeš još i gore proći, odgovori izdajnik. Jednog dana donese mi drug ŽIKA bluzu i neke pantalone od sukna, kao i jedne čarape, a za obuću ćemo sutra videti, reče.

Probijajući se kroz poslednji red naših vojnika sa nogu. Poni^o Sutradan drug STANOJEVIĆ reče da se drug VULE obavezao da sa svojim ljudima napadne puškomitraljez i osvoji ga. Video se toga dana živi rad. VULE sa svojim ljudima u vezi sa BJEGOVIĆEM. Osvanuo je 11. februar. U slučajnom razgovoru sa ŽIKOM, reče mi da je sve spremno i da je raspored napravljen za napad. Ja ga upitah: šta misli BJEGOVIĆ sa nama koji još nismo zbog rana spremni za napad. Ja ga upitah šta misli BJEGOVIĆ sa nama koji još nismo zbog rana spremni za napad. On mi odgovori da se od nas ništa ne traži već na znak "juriš" da gledamo svaki za sebe.

Osvanuo je 12. februar. Doručak, topla voda. Normalno raspoloženje jer se strogo naglašavalo da se normalno ponašamo da se ne bi otkrile pripremano bekstvo. Dodje vreme za večeru. Čovek donosi vodu. Promene kod drugova, razgovor između BJEGOVICA, VULETA I drugih. Prilazim drugu BJEGOVIĆU i pitam ga da li ima novosti. Prebledeo, odgovori samo "večeras".

Nakon kratkog vremena dodje STANOJEVIĆ I ŽIKA i ispričaše mi da su šančevi na #Bubnju gotovi i da ćemo ujutru svi biti streljani. Svi smo nervozni, svaki za sebe. Strahujemo da nas Nemci poslednje večeri ne puste. U šetnji preko sebe upitah TOMOVICA kako se stvar odvija. Kratko odgovori: sve je gotovo.

Negde oko 20,30 časova otvoriše se vrata. Brzo se prikupismo, svi drhtimo i jedan drugom govorimo: držimo se, sada je vreme. Ali u našoj radosti nismo ni primetili da su izdajnici umesto sa nama na šetnji, kod svojih gazda u stražari. Odmah ih obavestili da je bekstvo skovano i gotovo, pa su se po pričanju nekih drugova vratili u sobu. Šetnja, tj. raspored otpoče, bio je tačan na sredini zgrade. Od šetnje i

- 8 -

rasporeda nije prošlo više od dva minuta, začu se mitraljeska vatra. BJEGOVIĆ podiže ruke u vis i iz sveg glasa povika: "Drugovi, izdaja. Juriš!" Vatra se začu i sa sprata, kao i sa uglova logora. Više nisam ništa znao, samo sam u brzini video mnogo drugova u lokvama krvi.

Probijajući se kroz poslednji red neko me povuče za noge. Pomislih da su Nemci, ali me neko upita: Šta, živ si? Da, odgovorih. Ukoči, molim te, noge da te izguram kroz žicu. Izbacio me napolje kao snop žita. Našao sam se van žice. Pade mi na pamet da se okrenem prema logoru smrti, da gledam malo s polja, jer sam dosta gledao iznutra. U desnoj nozi osetim mali udar, nisam ni znao da sam slučajno ranjen. Ali, to u stvari nije bila rana od metke, već samo rana od žice. Nastavio sam besktvo preko reflektorima osvetljenog polja. Razjareni Nemci pucali su dugo za nama.

Preživio logoraš iz Logora smrti

/Milan Miletić/

ul. Banjička br. 8 Svetozarevo